

ЕДИ МАРИНОВ ДЪЖДЪТ

chitanka.info

Когато дъждът спря и небето посиня,
Видях момичето със вятър в косите,
То вървеше към мен, устремено,
Държеше в ръцете си един нов свят...

„Това е за теб“, каза ми тихичко тя,
„Това са мечтите ти“, добави след малко,
„Оставям ти ги на отговорно пазене“ —
Подхвърли ми кълбото и изчезна в облак дим...

Времето течеше, аз носех своя свят,
Той посивяваше малко по-малко с мен,
Ставаше все по-блед и безцветен,
Докато не заваля отново — безутешно...

Дъждът беше навсякъде — в очите ми,
В сърцето ми, в главата ми, в обувките ми,
Отмиваше спомените за старите дни,
Отмиваше и спомена за малкото кълбо...

Тогавя я видях отново — имаше звезди в очите,
Отново носеше нещо — пак малко и закръглено,
Изпитах невероятна тръпка в душата си,
Мечтите ми се връщаха при мен, и то заедно с нея...

Тогавя тя дойде, засмя се, посегна към гърдите ми,
Видях как вади с гола ръка сърцето ми,
Постави вместо него парче стъкло, пълно с пясък,
И ме каза „Загуби мечтите си, сега си мой“...

Опитвах се да изкреция, опитвах се да се накарам да
умра,

Погледнах онова момиче с вятър в косите,
Видях я — детската си обич, блянът, мечтата —
Висока, слаба, с черни й дрехи и коса в ръката...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.